

Када су Двери решиле да се појаве на изборима, нису се узнемирили само стари продавци магле, евроунијати свих боја и величина, узнемирење је захватило је и тзв. „национални фронт“

Када су Двери решиле да се појаве на изборима, нису се узнемирили само стари продавци магле, евроунијати свих боја и величина, маскирани у заштитнике сексуалних мањина и натоинтегривце; то узнемирење захватило је и тзв. „национални фронт“. Тобож, циљ нам је да преотмемо гласаче националних партија и да тиме објективно онемогућимо успех државотворно мислећих снага, којима је Косово прече од ЕУ, а судбина Србије на срцу више но било шта друго.

Мора да нас плаћају „жути“, а самим тим и њихови „спонзори“ с оне стране океана, зар не? Пре но што крене да се захуктава ова прича, тако карактеристична за наш менталитет, одговоримо, кратко и јасно: не, не плаћају нас ни жути, ни црвени, ни плави, и нисмо никаква опасност за национално оријентисане политичке партије... А зашто? Разлози су многи, и разнолики, али ево неких.

Двери нису партија; то је покрет који жели да буде нешто сасвим друго и другачије, чега на нашој политичкој сцени нема, а што нам је неопходно као свеж дах политичког ваздуха. Јер, у Србији се, од почетка политичког плурализма, све дефинише кроз глас ове или оне партије, а наш циљ је да омогућимо да се преко нас огласе ПОЛИТИЧКЕ ПАРИЈЕ. У кастинском систему Индије парије су људи ван касти, тзв. „недодирљиви“, који се сматрају нижим бићима чак и од појединих светих животиња. Брахмани, кшатрије, вајшије и шудре обављају задатке какве налаже кастински поредак, а парије су с оне стране друштвене маргине, безгласно трпећи своју „карму“ и чекајући нову инкарнацију да би боље живели.

У Србији су „парије“ они који не учествују на изборима јер немају за кога да гласају. То је тиха већина нормалних, обичних људи, који желе да живе од свога рада, да имају право да буду то што јесу, да им се омогући да децу рађају и васпитавају у нормалном окружењу, и да не стрепе од одузимања будућности. Ови нормални људи знају како треба да изгледа спољна политика Србије: активна неутралност, и неприпадање било

ком агресивном војном савезу, поготову не ономе који нас је деведесетих година 20. века завио у црно, бацивши на нас 30.000 тона бомби са осиромашеним уранијумом; пријатељство са онима који желе да им будемо пријатељи, а не робље; незаборављање оних који су нам браћа по вери и пореклу.

Они такође знају како треба да изгледа привреда: непотчињавање Мефистофелесовом монетарном фонду, ослонац на развој сопствених снага, строго чување ресурса, домаћинско газдовање оним што нам је Бог дао. Србин воли да живи од свог рада, и да живи пристојно, али скромно. Један енглески путописац назвао је Србију у 19. веку „рајем сиромашног човека“, управо зато што није било социјалних разлога које би људе лишавале достојанства (јер, како рече Достојевски, достојанство се може сачувати у сиромаштву, али не и у беди.)

Српске парије знају да живе у земљи у којој им ниједна партија не нуди заштиту биолошког опстанка, јер су од почетка партијског плурализма гледали и слушали различите партијске програме, али нико им није објаснио зашто у Србији умре 30.000 људи више него што их се роди – сваке године, и зашто је само док је на власти коалиција „За европску Србију“, 250.000 људи остало без посла, и зашто су наши градови пуни таксиста са дипломама свих школа (јер, људи морају да једу хлеб, а озбиљне привреде више нема.)

Парије Србије се питају – ко се усудио да у гладној земљи, у којој је сиромашно 400.000 деце, а 14 хиљада малишана се храни у народним кухињама, даје 1,5 милиона евра за параду хомосекусалаца, које предводи холандски педофил. Парије хоће да знају зашто се у Србији за образовање издваја мање од 3,5 %, док је у жуђеној Европи најмање 6% таквих издвајања, јер се тамо школство не сматра за издатак, него за инвестицију, улагање у будућност. Паријама није јасно откуд толико урушавање здравства, које све више подсећа на „Болницу без наде“ из „Алана Форда“, у којој људима секу желудац јер их боли нога.

Парије не желе да се туђину прода „Телеком“, не желе да туђини господаре Електропривредом, не желе да се продају наше шуме и извори воде. Али, парије нико ништа не пита. Уместо парија, одлучују партије, које праве своје дилове и договоре без обзира на вољу гласача. Јер, ко је од гласача СПС 2008. желео да његова партија уђе у жутокраку коалицију, која ће, између осталог, гласати за једну „насерорићевску“ декларацију о Сребреници у парламенту, и чији ће лидер бранити параду хомосекусалаца вођену холандским педофилом као да је у питању београдска спасовданска литија? Па ипак, та и таква коалиција влада и даље, захваљујући, између осталог, и Динкићевој лажи да ће грађани, гласајући за жутокраку дружину, добити по 1.000 евра некаквих акција.

Парије остају ван система, а сви знају (то је јавна тајна) да се у градовима не можеш запослити ни као чистач улице ако се учланиш у неку партију. Зато су „Двери“ решиле да изађу на изборе, јер су и саме осетиле кастинску природу српске квазидемократије, у којој можеш да будеш НВО са највише озбиљних пројеката од националног значаја, али ће ЛБГТ власт подржати НВО од три представника „нестандардно секусално оријентисаних“.

Ми смо глас парија - нисмо политичка партија!

Нашим партијама сиротиња углавном треба само као декор на митинзима, а после је нигде не виде.

Пошто смо и сами сиротиња која не жели да нас коначно свале у каљугу духовне и материјалне беде, решили смо да са својом сиромашном браћом запевамо нову песму на политичкој сцени Србије. Јер, како рече Миљковић: „Ко не слуша песму, слушаће олују“. Боља је песма од олује - зато певамо скупа са онима које је систем на силу учинио безгласнима. Не желимо да се „правимо мутави“ кад нам парије постављају питање: а ко ће рећи нешто у наше име? Ми нисмо следбеници индуизма, и не можемо да чекамо следећу инкарнацију да би нам било боље.

Такође, ми немамо партијску логику, и не сматрамо себе војском која ће, кад победи, да дели плен. Циљ нам је да Србији дугорочно помогнемо да изађе из стања очајања, и да коначно схвати да има наде. Зато не можемо бити конкуренција ниједној партији, која већ има своје гласаче, људе који знају шта да очекују од изабраника. Певамо сасвим другу песму: као што „Београдски синдикат“ није конкуренција ниједној турбо-фолк звезди, тако ни ми нисмо конкуренција политичким партијама какве данас постоје. Размишљамо у другачијим категоријама.

А сад, да будемо до краја поштени: могу ли „Двери“ бити против партије чији је челник часно показао да се бори за Косово у саставу Србије, и који је, због тога, био спреман да напусти власт како би сачувао принципе? Или против партије чији се оснивач налази у Хагу борећи се за истину о рату против Срба у последњој деценији 20. века? Или против било које политичке партије која не сматра да морамо бити денацификоване слуге НАТО-а и Брисела да бисмо остали у игри? Хоћемо ли бити незахвални свакој оној

политичкој организацији која нас је, од 1999. године наовамо, разумела и подржала у свему што је битно за наш заједнички дом, Србију? Хоћемо ли заборавити да у свакој од тих странака (па чак и у најевроунијатскијима) има часних, честитих и озбиљних људи, од којих су многи и наши пријатељи? „Двери“ неће ићи ни у какву прљаву борбу против оних политичких снага које желе добро овом народу и овој држави.

И још нешто, али веома важно. Пошто је демократија у нас „шојићевског“ типа ми њеној трагикомичности не желимо нимало да доприносимо. Зато партијама у игри немамо намеру да преотимамо не само гласаче, него ни тајкуне који их финансирају. Нећемо да будемо ни Солдатовићеви, ни Аламуњини људи, као што нисмо партијски војници ни Шојића, ни Хаџи-Здравковића. Ако то икад будемо, пљуните нас, браћо, право у лице – на улици, у градском превозу, где нас видите! Јер, знамо да вам је мука од „шојићевског“ доживљаја политике као брлога у коме се ваљају прасићи. Ви хоћете политику као служење народу и држави (уосталом, и сама реч „министар“ изворно значи „онај који служи“).

Наравно да Двери немају илузија о својој политичкој суперменској будућности. Доста нам је предизборних обећања и кампања које личе на гламурозне рекламе за очајно лоше производе. За разлику од политичких партија „шојићевско-хаџиздравковићевског“ типа, ми вам не обећавамо печене шеве са плавог ЕУ неба попрсканог жутим ЕУ звездама. Нудимо вам само заједничку борбу да нам буде боље - а биће нам боље ако будемо бољи. Јер, како рече блаженопочивши патријарх Павле, Бог ће помоћи, ако буде имао коме да помогне.

За крај, још једном: на изборе идемо у име оних који су желели да бирају, али нису имали кога и шта. Ником не отимамо гласаче. Спремни смо на сарадњу са свим нормалним, поштеним, родољубивим људима, који не продају маглу тврдећи да је неон. Ако неко то не жели да разуме, нема никаквих проблема: почните да нас клевете, и трудите се да докажете како смо ми највећа опасност за „националну опцију“. Ми ћемо се трудити да на псовке не одговарамо псовкама, него аргументима, и да на лажи одговарамо истином. Што рече Момчило Настасијевић: „Удрите, нисам крив!“

(Двери српске)